

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 189/2023
01.02.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић, Драгане Миросављевић, Мирјане Андријашевић и Весне Субић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Бранислава Видицки, адвокат из ..., против туженог Клиничког центра Војводина из Новог Сада, чији је пуномоћник Милена Ивошевић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3726/22 од 06.10.2022. године, у седници одржаној 01.02.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиље изјављеној против става другог и трећег изреке пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3726/22 од 06.10.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиље изјављена против става другог и трећег изреке пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3726/22 од 06.10.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 2289/2021 од 30.05.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да суд обавезе туженог да јој за период од 01.06.2018. до 31.05.2021. године исплати износ од 79.738,75 динара на име неисплаћених трошкова за исхрану у току рада, са затезном каматом од 03.02.2022. године до исплате, износ од 16.451,69 динара на име законске затезне камате на име главног дуга на име исхране у току рада за период од дана доспелости сваког појединачног месечног износа до 02.02.2022. године, износ од 84.770,21 динар на име неисплаћене накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора, са затезном каматом од 03.02.2022. године до исплате, као и износ од 16.411,17 динара на име законске затезне камате на износ главног дуга на име регреса за коришћење годишњег одмора за период од дана доспелости сваког појединачног износа до 02.02.2022. године. Ставом другим изреке, тужиље је обавезана да туженој накнади парничне трошкове у износу од 54.000,00 динара.

Апелациони суд у Новом Саду је, пресудом Гж1 3726/22 од 06.10.2022. године, ставом првим изреке, делимично преиначио решење о трошковима парничног поступка садржано у пресуди Основног суда у Новом Саду П1 2289/2021 од

30.05.2022. године, тако што је одбијен захтев туженог за накнаду трошкова првостепеног поступка преко износа од 36.000,00 динара. Ставом другим изреке, у преосталом делу жалба тужиље је одбијена, а првостепена пресуда, у одбијајућем делу потврђена. Ставом трећим изреке одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против става другог и трећег изреке правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је изјавила благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права, и предложила да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, на основу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку, ради потребе уједначавања судске праксе.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, за одлучивање о посебној ревизији тужиље. Предмет тражене правне заштите је накнада штете тужилји на име неисплаћених трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, у утуженом периоду, а побијана одлука донета је у складу са Закључком усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 05.07.2022. године, по ком запослени којима се плате исплаћују у висини вредности минималне зараде у јавним службама, као корисницима буџетских средстава, остварују право на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора по основу рада, применом коефицијента за обрачун и исплату плата у коме је садржан додатак на име тих накнада и саставни је део коефицијента за сваког запосленог.

Из свих разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије, у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија тужиље није дозвољена.

На основу одредбе члана 441. Закона о парничном поступку, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, што је овде случај, дозвољеност ревизије се цени на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, којом је прописано да ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног

дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради накнаде штете тужила је поднела 11.06.2011. године а вредност предмета спора је 164.508,96 динара.

Имајући у виду да је ово имовинско-правни спор у ком се тужбени захтев односи на новчано потраживање у ком побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија није дозвољена, на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучу као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић